

Vítězslav Hálek:

VEČERNÍ PÍSNĚ

I.

Přilítlo jaro zdaleka
a všude plno touhy,
vše tlačilo se k slunci ven,
že snilo sen tak dlouhý.
Vylítly z hnízda pěnkavy
a drobné děti z chýše,
a pestré kvítí na lukách
přesladkou vůni dýše.
Z větví se lístek tlačí ven
a ptáčkům z hrdla hlásky,
a v ňadrech v srdci mlad'ounekém
tam klíčí poupě lásky.

II.

Já jsem ten rytíř z pohádky,
jenž hrdě vyjel do světa,
abych tu pannu uviděl,
jež jako růže vykvetá.
O ní šla věsti kdo spatří ji
ten s kletbou prý to odnese,
buď že se v kámen promění,
buď že mu srdce vyrve se.
I myslil jsem si u sebe:
Snad přec je někdo vyjmutý!
A vyjel jsem a za ten hřích
jsem – v zpěváka teď zakletý.

III.

*Umlklo stromů šumění
a lístek sotva dýše,
a ptáček dřímá krásný sen
tak tichounce, tak tiše.
Na nebi vzešlo mnoho hvězd,
a kolem je tak volno,
jenom v těch nadrech teskno tak
a u srdce tak bolno.
Ve kvítků pěkný kalíšek
se bílá rosa skládá –
můj bože, a ta rosa též
se v moje oči vkrádá.*

IV.

*V tom světě vše teď usnulo,
až na to srdce v těle.
Bůh sám ví, že to srdce jen
si nikdy neusteje.
V tom božím světě zmlklo vše,
až na zvuk srdce hravý.
Bůh sám ví, že to srdce jen
se nikdy neunaví.
Myšlenku spánek přemáhá,
s dnem noc se v bdění střídá –
jen srdce v prsou stále bdí
a tam si lásku hlídá.*

V.

*Na nebi na sta hvězdiček,
měsíc se s nimi bratří,*

*a z nebe pánbůh s anděly
na ten svět dolů patří.
A s nebe anděl sstupuje,
na tváři ani vráska,
a krásný jako jarní dech –
ten anděl to je láska.
Ten kamkoliv se přiblíží,
vše trne sladkou muknu,
a slavíci a hrdličky
ty pěkné písňě tlukou.
A koho křídlem dotkne se,
ten celičký se změní
a v srdci něco pocítí,
co není k vyslovení.*

VI.

*Divoucí div to – bože můj!
co v lásce k nám se kloní!
Celý svět v ní by roztál se
a vše jen žije pro ni.
Obláček tam se po nebi
co lásky posel honí
a pták, co dřímá na větvi –
ten sní a sní jen o ní.
A člověk tady na zemi,
než smrt mu hlavu skloní,
on pláče, plesá, touží, lká –
on žije a umírá pro ni.
Ba andělé tam na nebi,
když zpěv jim z harf se roní –
o čem by mohli zpívat jen,
nesmíce zpívat o ní!*

VII.

*Bůh povolal mne do ráje,
bych tam se učil zpěvu.
»Ne dobře být mi samotnu!«
A bůh mi stvořil Evu.
Ne žebro vyňal z řader mi,
leč srdce mého půli,
a proto se tak rádo teď
to srdce k Tvému tulí.
A proto tak se divná teď
mí touha v srdce hostí,
a jest mi, jak by srdce nám
zas měly v jedno srosti.
A proto, když jsem daleko,
zpět noha maně kráčí,
a u srdce mi bolno tak,
že jest mi – ba až k pláči.*

VIII.

*Kdyby ten slavíček
s svou družkou přebýval,
on by tak žalostně
o lásce nezpíval.
Kdyby to srdečko
s Tebou noc probdělo,
však by tak bolestně
v těch řadrech neznělo.*

IX.

*Mám Ti to sladké tajemství
jak slavík vyklokotat v doubi –*

či mám to v slzách vyplakat,
co zmítá srdce mého hloubí?
Či kleče zbožnou modlitbou
mám z lásky vymodlit se Tobě –
či pěkným snem to pošeptat
Ti v tiché, vlídně noční době?
Či má ten ráj utajený
jen v srdci dřímat jako v hrobě,
a beze slov a bez Tebe
mám věčně jen to šeptat sobě?
O, anděle můj, vyznávám
se z lásky k bohu nehynoucí;
však Tobě – – ó, nekárej mne
snad z mysli slabé, málo vroucí.

X.

Má milá, pojd' a poklekní,
ted' právě čas je k modlení –
měsíček vyšel nad lesy
a čas můj minul k prodlení.
Však ruce, drahá, nespínej.
Já Tebe, mne obemkni Ty –
a místo rukou srdce dvě
k modlitbě budou sepnuty.
A ústa k ústům připoj mým,
z jedněch nás úst se modlit nech –
já v ústa vložím slova Ti
a k nebi Tvůj je pošle dech.
A bude naše modlitba
tou nejčistší, veř, obětí –
neb když se modlí andělé
jen v tom se modlí objetí.

XI.

*Tys jenom ještě poupátko,
jež sotva vzešlo do světa,
a přece na Tvé tváři už
překrásná růže vykvetá.
A růže ta tak spanilá
a tak milounké vůně,
že duše k ní zahořela
a srdce po ní stůně.*

XII.

*Ten slavík ani neuleh
a v zpěvu celý rozplývá;
tu dlouhou píseň o lásce –
můj bože, kdy ji vyzpívá?
A s větvičky zas na větev
a odtamtud zas dolů
a zdá se mi, že stejný stesk
nosíme v srdci spolu.
A kolkolem se ohlíží
a jasné oko zvedá
a zdá se mi, že uhod bych,
co tím svým okem hledá.*

XIII.

*Ty, dívko zvláště líbezná,
již v světě rovné není,
mně v Tobě se zalíbilo
a Tys mé potěšení.
Tys čistá jak ta rosička,
co ráno s nebe splývá,*

*a jemná jak ta hrdlička,
když tu svou píseň zpívá.
Tys pěkná jako lilium,
jež vůní odívá se,
a vznešenás jak denice,
když vzchází – rozdnívá se.*

XIV.

*Jíž stalo se. Má duše bez Tebe
se necítí již celou víc;
ba sebe myslit bez Tebe,
by bylo – nebýt živu víc.
S mou duší již jsi setkaná.
Tys chloubou její, radostí
Tys touhou mou, mou útěchou,
mou rozkoší – mou žalostí.
Z mých pustých dnů mi nebe tkáš,
jak nevěsta svatební šat;
Ty ve mně bdíš, Ty ve mně sníš,
co já, co Ty – nevím již rozeznat.
Co osud můj – mně lhostejno.
Vímť, čí jej ruka upřádá.
Z Tvé ruky – byť i zkázu vzít –
i v tom se nebe zakládá.*

XV.

*Když tak se na Tě dívám –
Tys holubička krotká,
ta jemná, hravá, líbezná,
když s holoubkem se potká.
Mně nelze dost se nahledět*

*na to Tvé krásné oko
to modrojasné brány jsou
do řader přehluboko.
Mně nelze dost se nahledět
na tu Tvou tvář tak jemnou –
z ní celá duše bez klamu
i srdce mluví se mnou.
A když se na Tě dívám –
ó, sladká s nebe mano!
zdaž to ta ústa nejsou též,
která mi řekla: Ano!*

XVI.

*Tvé oko krásné jezero,
jež v šeru tam se houpá;
v něm nočních světél milá zář
s modrým se nebem koupá.
A čisté jako křišťál je,
v něm vidět je až na dno
leč hloub kdo do něj nahlídne,
ten utone v něm snadno.*

XVII.

*Má milá, pojd', přisedni blíž,
ať zobejímám Tebe,
pánbůh Ti krásnou duši dal,
žes jako anděl z nebe.
Mně jest tak často, jako bych
se zpovídat měl Tobě,
leč slova v ústech zamknutá
tak jako mrtvý v hrobě.*

*A co tak často Ti chci říci,
to ani jména nemá,
má duše toho plná jest,
leč ústa moje nemá.
Jen když Tě mám obejmoutou
a duši v Tebe vhroužím,
tu zdá se mí, že všechno víš,
co povědět Ti toužím.*

XVIII.

*Na dubě lkala hrdlička,
dole potůček hrčel –
když jsem Ti všecko říci chtěl,
nediv se, že jsem mlčel.
Kdo zabloudil v neznámý kraj,
zdaž duši svou hned poví?
A člověk příliš člověkem,
by ráj mu nebyl nový.*

XIX.

*Ty hvězdičky tam na nebi –
to veliké jsou světy;
a já bych jenom věděl rád,
jaké tam tvory osety.
Zda také někdo odtamtud
se k nám sem dolů dívá,
a jestli tam, jako zde já,
o lásce písňě zpívá.*

XX.

*Ten není rekem největším,
kdo udeřen zas udeří;*

*ten velký, kdo byl oklamán,
a přec se nezpronevěří.
Kdo lásce doved zlořečit,
ten nepoznal ji ani,
neb láska umí odpustit
a nezná proklínání.
Kdo není schopen oběti,
ten lásky hoden není,
a špatný kněz, kdo sebe víc
než svojí oběť cení.
A kdyby láska žádala
mé žiti i mé nebe
já šel bych jak ten beránek,
že miloval jsem Tebe.*

XXI.

*Na nebi plno hvězdiček
jak z jara sedmikrásky;
ba, na tom božím světě
zde má vše svou mluvu lásky.
Fialka plna vůně jest,
kalíšek rosou máčí,
a slavík ten se nazpívá,
div hrdélko mu stačí.
Na nebi plno hvězdiček
v velebném světle kráčí,
a lidé tady na zemi
ti zpívají a pláčí.*

XXII.

*Na nebi měsíc s hvězdami,
a v lese plno hlásků,*

*a na ten široširý svět
jak bůh by rozlil lásku.
Těch mladých lístků různý hlas
se v sladký hovor mění,
celý svět jak by rozkochán
rozplývá v políbení.
A přece vím, že v samotě
se mnohé srdce trápí
a mnohá tvář že mladistvá
se v hořkých slzách ztápí.*

XXIII.

*Sluneční žár o poledni –
to žhoucí láska moje,
a noc – kde šerokrásný stín –
to tichá láska Tvoje.
Tys velký oheň vznítila
jak země centrum žhavý,
leč oheň Tebou nekojen
teď sám se v sobě tráví.
Já s láskou Tvou chtěl hodovat,
však mně jen drobty padly,
a proto sám se nedívím,
že tváře moje vadly.*

*Leč srdce mnoho přeťpí,
je nemoc krotí mocí,
a já se věru neznám víc,
jsem-li víc dnem či nocí.
Tak psáno jest. A den a noc
se věčně, věčně mínou,*

*jen jedno jim políbení –
když večer v jedno splynou.*

XXIV.

*Čím, srdce, čím jsi zhřešilo,
můj bože, tolik bolu,
že věčně jen se loučit má,
co věčně má být spolu?
Jak krásný by ten život byl
u věčném milování!
Však věčně musit prahnout jen –
jaké v tom požehnání?*

XXV.

*A kdyby vše potěšení
v tom světě bylo vzato
a jenom láska zůstala –
ten život stál by za to.
A kdyby pravda bylo vše
a láska jenom snění
já bych se k spánku položil
a nechtěl probuzení.
A jestliže jsem posud snil –
tak jsem snil sladce, mile
a věčně nezapomenu,
kdo usnil mne v ty chvíle.*

XXVI.

*Mně zdálo se, žes umřela;
slyšel jsem zvonit hrany,
a pláče bylo, kvílení*

*a nářku na vše strany.
Tak divně Ti tam ustlali!
Na hrob Ti kámen dali,
a abych na něj napsal verš –
mne vlídné požádali.
Ó lidé, lidé z kamene –
zde srdce mé si mějte
a co jsem ještě nezpíval,
to do kamene orejte.
Mé lásce jste nevěřili
a zhrdli mými slovy
když bude kámen mluvit k vám,
snad vám to lépe poví.*

XXVII.

*Když bůh byl nejvíc rozkochán,
tu lidské srdce stvořil
a pak na věčnou památku
svou lásku do něj vložil.
A když pak na něm utkvělo
to oko jeho věstí,
radostí až se rozplakal,
když viděl vše to štěstí.
Leč při tom pláči – do srdce
se jedna slza vkradla
jako ta rosa v kalíšek,
a na samé dno padla.
A proto láska velký bol,
leč bol tak sladký, milý,
že škoda srdcí nastokrát,
jež bol ten necítily.*

*A proto láska štěstí půl
a polovic je muka,
leč když se slza rozvlíní,
tu leckdys srdce puká.*

XXVIII.

*Tak mnoho věcí na světě,
k nimž člověk klíče nemá,
a všechněm jeho otázkám
vždy odpověď jen nemá.
To lidské srdce – strastí v něm
jak hejno vlků vyje,
a přec to srdce, bože můj,
jen samé lásce žije.
A schopno lásky takové,
že až by člověk šílel,
a zklamán, jak ten holoubek
na věky věkův kvílel.*

XXIX.

*Když jsem se díval do nebe
skrz ty hvězdičky zlaty,
mně zdálo se, žes světice
a já že anděl svatý.
Tu vzal jsem harfu do ruky
a písně jsem Ti zpíval,
že písně svatých umlkly
a každý k nám se díval.
Ba sám bůh Otec na chvíli
v svých tvůrčích plánech stanul,
a zdá se mi, že po tváři
mu slzný dýmant kanul.*

XXX.

*Noc byla krásná, průhledná –
až v nebe vidět bylo;
ten zpěv, ta vůně a ten šum
až srdce okouzlo.
Ó, žel, že nejsi přítomná,
by slyšela jsi se mnou,
jak všechno, všechno kolkolem
řeč rozpráví tak jemnou.
Jak celý vesmír jeden zpěv,
jenž z všeho-ňader řine,
jak slabounký to ohlas jen,
co z lidských srdcí plyne.*

XXXI.

*Již nevím, zda to sen či ne,
leč v paměti to posud
já v soudy boží nahlížel
a národů čet osud.
Myšlenky, vážné jak bůh sám,
ty hlavou jeho táhly,
a krásné, jako jarní noc,
po milém těle práhly.
Mnohá myšlenka – celý svět,
mnohá jak píseň jemná,
mnohá – budoucí lidstva děj,
lidskému oku temná.*

*Tam též jsem našel lásku svou
i Tvoje srdce krásné:
ta naše láska byla tam*

*jak obláčky dva jasné.
A na tu naši lásku bůh
s zalíbením se díval
a zástup mladých andělů
mu o ní písňě zpíval.*

XXXII.

*Tak temnomodrá nebes báň –
a hvězdičky jak zlato;
člověku divno u srdce,
když tak se dívá na to.
A těch hvězd stále víc a víc,
že ani konce není –
a přec tam není každíčká
ta hvězda k nalezení.
Jen když v dvě srdce mladinké
dech první lásky vchází,
tu na tom modrém nebi též
prý nová hvězda vzchází.
A v jednom-li z těch srdcí dvou
květ lásky schne a vadne,
tu s toho nebe modrého
i zlatá hvězda padne.*

XXXIII.

*Ten ptáček, ten se nazpívá,
jak by byl píseň živá;
ba, kdo v svém srdci lásku má,
nedivte se, že zpívá.
A ptáček ten tak od srdce
a k srdci mluvit umí,*

*že div by člověk neplakal,
když srdcem porozumí.
Ba často mne to napadá,
že jsem mu druhem v lkání,
neb i ty moje písně jsou
tak jemné naříkání.*

XXXIV.

*Tak ticho kolem – zdá se mi,
že sen se k očím vkrádá,
jako když ptáček k samičce
se v měkké hnízdo skládá.
Ta noc tak pěkně ustlala –
na nebi hvězd až milo.
Snad mnohé srdce zabude,
zač dnem se kormoutilo.
Snad mnohé srdce zabude,
a co proň v světě není,
snad snem se mu to navrátí
a bude k potěšení.*

XXXV.

*Mně zdálo se: »Bol zestár už
a bude s ním už amen,
a slzí – těch už vyteklo,
že vysch už jejich pramen.«
Tu jsem si vzpomněl na Tebe,
a duše má se chvěla,
a cosi v ní se ozvalo,
jak by Tě ztratit měla.
A oči mi se zalily,*

*radost se v pláč mi mění,
a já poznávám s bolestí,
že slzám konce není.*

XXXVI.

*Byly dvě boží myšlenky
co hvězdy vedle sebe,
a ty jsou se milovaly
nejvíc z celého nebe.
I spadla s nebe jedna z nich,
a druhá mřela v bolu,
až bůh se nad ní smiloval
a poslal ji též dolů.
Mnohou zde noc protoužily
od večera do rána,
až pak se jednou potkaly
co mládenec a panna.
A jak si v oči pohlídli,
tu poznali se zcela
a žili v štěstí největším,
až jedna zase zmřela.
A když ta jedna umřela,
tu druhou zvala k sobě,
a bůh ji za ní povolal
a zas jsou hvězdy obě.*

XXXVII.

*Mladinký ten zpěváček –
což tak umlk z nenadání?
Oči mu se zalily
jak u vřelém s bohem dání.*

*Mnohý snad si pomyslí:
bože, co ho asi rmoutí?
tvář má hezkou, mladinkou,
a zpěv milo poslechnouti.
Ach, mladinká, hezká tvář
nedá srdci úlevu;
a byť se i líbil zpěv –
není vždycky do zpěvu.*

XXXVIII.

*Tak jak ten měsíc v nebes báh –
tak láska v srdce vchází,
a tajný bol a tichý žal
ji v chůzi doprovází.
A co dřív člověk netušil,
v tom šerém světle spatří,
a tajný bol a tichý žal
se divně v písni sbratří.
Leč mnohá též se bouře zlá
v ubohém srdci shlukne,
a než ji v písni vysloví –
jak mnohé srdce pukne.*

XXXIX.

*S dnem noc se navždy rozešla.
Den jako Jidáš zrádný,
a večer plný krásy jest
a neodolá žádný.
Tu přijdou jasné hvězdičky
s tou lunou stále bledou,
a v háji něžné hrdličky*

*přesladký hovor vedou.
Srdce se srdci zpovídá,
myšlenky v dálku táhnou,
a ústa touhou žízňivá
po políbení práhnou.*

XL.

*Vy všichni, kdo jste stísnění,
již pojďte, pojďte ke mně,
zde složte s beder útrap tíž
a zapomeňte jemně.
Já lásky říš zde založil,
kde druh se k druhu vine,
a vše, co má kdo na srdci,
to v pěkných písničkách plyne.
Zde nezná soka závistník,
zde řeč jak píseň sladká,
zde lev je jako beránek
a dravci holoubátka.
Zde léky všechněm útrapám,
zde srdce věčně mládne,
zde neovadá růže květ
a nepřátelství žádné.*

XLI.

*Z svých písni trůn Ti udělám
za velkých pěvců příkladem,
za žezlo Ti své srdce dám
a slávu svou za diadem.
Za zákon lásku vyvolám,
svou písni oslavím Tvůj den,*

*v Tvou duši vleju lásky slast,
a sladkou touhu ve Tvůj sen.
Ptáčků Ti písně přivolám,
máj nastele Ti k nohám květ
a nebes hvězdám rozkaz dám
a v nebe změním celý svět.
A srdce všech Ti podmaním,
ráj vyzpívám Ti z hrobu zpět,
a královnou Tě provolám,
kam širošířý sahá svět.*

XLII.

*Nediv se, jestli uslyšíš
o sobě ptáčky zpívat;
onehdy přišli podvečer
se k oknu na mne dívat.
A přišli opět, přišli zas
co k známému již druhu,
neb jsem jak oni svoboden
a doma v jejich kruhu.
Já písně zpíval o Tobě –
ty byly plny lásky,
a podle nich si ladili
i ptáčkové své hlásky.
Onehdy pak jsem navštívil
zas já ty ptáčky v háji –
tu jsem se věru podivil,
jak ty mě písně znají.*

XLIII.

*Ten boží svět tak daleký
a stálého tak málo;*

*bolestí v světě na tisíc
a radostí tak málo.
To srdce za sto bolestí
si jednu radost koupí
a přec to srdce, bože můj,
pro lásku vše podstoupí.*

XLIV.

*Hej, jaká radost v kole
a v náručí mít holku!
Pojď, bledý hochu, tančit –
já dám Ti zahrát polku.
Aj, bledý hoch se zachvěl,
jak mráz by mu vjel v oudy,
a po těch bledých tvářích
mu tekly slzí proudy.*

XLV.

*»Nedobře lidem bez zpěvu«
tak bůh v svých soudech mluvil –
a stvořil lidem básníka
a to mu věno uvil:
»Co živ jsi, neměj pokoje,
jen o bolestech zvídej,
a v naději vždy oklamán,
chléb svůj jen v pláči jídej!
Nech srdce na krev zderou ti –
ty na tu krev se dívej,
nech štvou tě po všech končinách –
ty miluj je a – zpívej!«
Ten los nám pěvcům obecný.*

*Svět zná jen naše zpěvy,
však co nás k zpěvu pohnulo –
to žádný v světě neví.*

XLVI.

*Já na čas dlouhý oněměl,
tak jako skála pustá;
však jedno Tvé políbení
mi rozvázalo ústa.
To bylo jak dešť májový
na pudu deště lačnou;
teď sladké písně v duši mé
zas hojně rašit začnou.*

XLVII.

*Můj bože, všecky nároky
zde se své duše skládám;
jen aby zpěv mi zůstal můj –
jen o to Tebe žádám.
Kdybys mně vzít měl zpěvu dar –
pak nechci déle žítí,
a za zpěv chtěls mi štěstí dát –
já nechci šťastným býti.*

XLVIII.

*Požehnaný, jenž pomazán
na pěvce rukou Páně;
on v soudy boží nahlédl
i v lidských ňader báně.
On zná ten velký světů žalm
i zpěv, jež zpívá ptáče,*

*on srdce tlukům rozumí,
kdy plesá i kdy pláče.
Co jiným lidem tajemstvím,
to před ním rozestřené,
on vůdcem lidu božího
do země zaslíbené.
On králem velkých království,
on knězem lidstva spásy,
a co v něm leží pokladů,
jsou neskonale krásy.*

XLIX.

*V Tvých rukou mnoho spočívá;
já srdce své v ně vložil,
v něž pánbůh pěkné písně dal,
bych lidské štěstí množil.
A srdce divná květina –
ne všude kořen vpustí,
a od lásky to závisí,
zda hynout má či růsti.
A srdce divná květina,
jí nejvíc třeba rosy,
a jen, když nebe příznivé,
pak krásné plody nosí.
A z Tvých-li rukou srdce mé
k národa vzejde zdobě,
věř, pozdní ještě věkové
že budou žehnat Tobě.*

L.

*Já v trouby zahrát rozkázal
k slavnému zmrtvýchvstání;*

*já veliký mít budu soud –
vy bulte předvoláni.
Vy, kdo jste lásce bránili
a strojili jí muka:
vám ať je věčné zoufalství
a věčně srdce puká.
Leč vy, kdo věrni byli jste
a vytrvali stále:
vy pojděte na mou pravici
a požívejte dále.
Vám zvláštní nebe v nebi bud',
neb milovavše sebe,
jste na zemi již požíli,
co nazývá se nebe.*

LI.

*Kdo v zlaté struny zahrát zná,
jej ctěte víc než sebe,
neboť vás tak bůh miloval,
že poslal vám ho s nebe.
Hrozné, když bůh neúrodou
a morem trestá přísně;
však ze všech trestů největší,
když národ nemá písně.
Ten národ ještě nezhybnul,
dokud mu věštec zpívá,
a píseň v nebi zrozená
i ve smrt život vlívá.*

LII.

*Nekamenujte proroky!
Neb pěvci jsou jak ptáci;*

*kdo hodil po něm kamenem,
k těm víc se nenavrací.
Soud boží na se národ zve,
jenž pěvce své ctít neví,
a nejstrašnější kletbou jest,
když bůh odejmul zpěvy.
Jeť srdce pěvců nejčistší
a všeho hněvu prosté,
a co vám zpíval od srdce,
to ve svém srdci noste.*

LIII.

*S nebe se snáší andělé –
a to jsou zlaté spánky,
a každý z nich přináší snem
přemilé radovánky.
Ti kdekoliv se zastaví,
tam pěkné věci vědí;
ti vědí, jak to v nebi jest
a snem to vypovědí.
Pojednou víčka klesají –
ó, sladká, sladká spánku moc!
Tvůj obraz vidím před sebou –
milenko drahá – dobrou noc!*

LIV.

*(Mým písním)
Již jděte, milé dítky mé,
vám zde víc stání není;
na cestu ještě přijměte
otcovské políbení.*

*Snad že vám leckdes otevrou,
kde budete i ctěny,
však budou také spílat vám –
to bulte připraveny.
Leč to vám mysl nekaliž,
ni na čelo sej vrásku;
neb mnoho lidí na světě,
a málo jich zná lásku.*

LV.

*V nebi bledá luna stála,
mně se jedna píseň zdála.
Přišli ptáčci, povídali,
že jsme tak se milovali.
Že to jarní polní kvítí
svatebním chce rouchem býti.
Že ten břečtan Tobě v slávu
věnec podá na Tvou hlavu.
Že zdobena sterem vděkův
budeš mou na věky věkův.*

LVI.

*Do dálky odjíždí
v zármutku mnohém,
ještě se ohlíží –
panenko, sbohem!
Ještě se ohlíží,
šátečkem točí,
šátečkem utírá
navlhlé oči.
Již se s ním zavřely*

*ty kraje cizí,
jako když skřivánek
v povětrí zmizí.
Zmizí a přijde až
po čase mnohém,
ale než přijde zas –
panenko, sbohem!*